

ffe under Et og en Gang for alle; men deri erkjender jo den høitærede Minister, at der dog er Nødvendighed for, at der maa bringes en Ordning tilveie. At den Enkelte ikke kan gjøre det, ligger jo ogsaa i den høitærede Ministers Ord, og deri ligger en Erkjendelse fra den høitærede Ministers Side af, at Sagen er af saa almen Interesse, at Staten bør tage sig af den, hvis den skal kunne ordnes. I Henhold til disse Udtalelser, og hvad der freikom ved 2den Behandling, har jeg nu stillet mit Forslag under Nr. 2,1, og det, mener jeg, skulde være en Smødeføremændighed overfor Ministeren, om jeg end vil indrømme, at det er en Smødeføremændighed ogsaa overfor mig selv. Der har jeg stillet op, at den høitærede Minister i en saa stor eller lille Del af Landet, som han finder nødvendigt, kan lade foretage en Undersøgelse ved en Sagtyndig, og naar denne Sagtyndige har indberettet til Ministeren, hvor mange Dyr han mener lider af Tuberkulose, kan Ministeren derefter bestemme, hvor mange af disse Dyr der skal nedslaaes, og saa skulle de erstattes og Erstatningen bestemmes af tre Mænd, en udnævnt af Ministeren, en af Amtmanden og en af Sognekommunen, saaledes at Ministeren har Sagen i sin Haand, og at Cierne maa bære Halvdelen af Tabet. Naar det endvidere er sagt i dette Forslag, at Dyrenes Værdi bestemmes efter deres Tilstand som Brugsdyr for Bedkommende før Nedslagningen, har jeg derved tydeliggjort min Tanke angaaende Taxationen, hvad jeg mente med mit Forslag ved 2den Behandling i første Afdeling af Samlingen, idet der ikke alene skal tages Hensyn til Dyrets Værdi som Slagtedyr i Diebliffet, men til den Værdi, som Dyret har som Brugsdyr, idet de, der kjende til Tuberkulose, vide, at Dyret kan være brugbart i flere Aar, uagtet Tuberkulosen er til Stede. Det under Nr. 2,2 af mig stillede Forslag skal jeg ikke omtale, da det er det samme, som er optaget ved denne Sags 2den Behandling i første Afdeling af Samlingen. Kun naar dette bliver vedtaget, som jeg har opstillet som det principale, tør jeg gaa med til de efterfølgende Forebyggelsesforanstaltninger. Jeg har foretaget en reel Ændring. Det er denne, at medens det var tvivlsomt, om Dyr, som ere bestemte til Udsørfel, efter mit Forslag ved den tidligere 2den Behandling kunde faae Erstatning, naar det viste sig ved Obduktionen, at de havde Tuberkulose, har jeg nu tydeliggjort, at de kunne faae Erstatning. Videre skal jeg ikke udtale mig om, hvad der vedrører Tuberkulosen, da det blev saa vidtløftig behandlet ved den tidligere 2den Behandling af denne Sag.

Dernæst har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag til § 12, som gaar ud paa, at indenfor Parenthesen tilføies § 11, og at Ordene: „ligesom det ogsaa paahviler ham — nemlig Amtmanden — at paase, at de Kreaturer, der sættes paa fælles Græsgang, forinden undersøges af en Dyrlæge“ skulle udgaa. Thi hvad forståas der ved „fælles Græsgang“? Det nævnte jeg ogsaa ved den tidligere 2den Behandling. Forståas der derved, at efter endt Høstet slaa de Kreaturerne løs i Engene i Fællig? Det kan vel efter Ordlyden ikke Andet end gaa ind derunder; men saa bliver det en aldeles urimelig Bestemmelse, da det nu finder Sted mange Steder, i alt Fald mellem nogle i hvert eneste Sogn. Jeg veed ikke, hvorfor man skal optage en saadan Bestemmelse. Der findes vel noget Lignende i den nu gjældende Lovgivning, men det overholdes aldrig; men Meningen er vel at optage Bestemmelsen, for at den skal overholdes, og jeg fraraader derfor, at man indsætter en saadan Bestemmelse i Loven. Dernæst mener jeg, at dette Punktum bør udgaa, hvori der staar: „Forefindes et tuberkelshygt Kreatur, da brændes det paa Huden, dog med Forbehold af Cierens Ret til øieblikkelig Nedslagning og eventuel Erstatning i Henhold til § 10 B. c.“. Jeg vil nu for det Første spørge, hvorfor tuberkelshyge Kreaturer skulle brændes fremfor andre Dyr, der ere befængte med farligere Sygdomme — saaledes som man dog erkjender i Lovforslaget, at de kunne være — hvorfor skulle de iærlig brændemærkes? Det er det Gne. Men naar en Dyrlæge er forpligtet til at brændemærke et tuberkelshygt Kreatur, saa skal han jo selvfølgelig føre Bernet med sig, men for at brænde Kreaturer paa Huden skal han jo ogsaa have Sld, skal han saa føre det med sig i Lommen, eller skal han maaffe have en Indretning med sig til at lave Sld? Jeg tror, man vilde komme nemmere over det, naar man sagde, at det skal mærkes, for en Sag kan man dog altid have i Lommen, og det maa vel være tilstrækkeligt at mærke det med en Sag f. Ex. med et eller andet Bogstav, eller hvad det nu skal være. Derfor har jeg foreslaaet, at der skal staa: „Forefindes et Kreatur, der er angrebet af nogen af disse Sygdomme, forsynes det med et Mærke“. Saa er det ligegyldigt, hvilken Sygdom det er af dem, der ere nævnte i Loven. Jeg mener ikke, at Dyr, der lide af den ene Sygdom, skulle stemples som værre end Dyr, der lide af de andre, uagtet der jo ganske vist kan være Forskjel paa deres Farlighed; naar de blot faae et Mærke, maa det efter min Forme-